

3/2021

Němčíčské čtení

zpravodaj obce Němčičky

OBSAH

- 3** Novinky z obce
- 4** Hody 2021
- 6** Vyvedené akce místních vinařů
- 8** Ohlédnutí za letní sezónou na koupališti
- 10** Vydařené modrohorské putování
- 11** O vinařské besídce v Němčičkách
- 12** Když se práce stane koníčkem
- 14** Život v Domovince
- 17** Jak nakupovali naši předkové
- 18** Stoletá historie sboru dobrovolných hasičů

Foto na obálce: Magda Blaha

Novinky z obce

S aktuálním číslem zpravodaje vítáme první podzimní dny letošního roku. Ačkoliv hřejivé dny babího léta zpřijemnilly návrat do reality v podobě konce prázdnin, zůstává září měsícem poněkud rozporuplným. Zatímco návrat dětí do školních lavic je jistě úlevou pro rodiče, vinařům právě období největšího záprahu začíná. Ať pro Vás podzim znamená pozvolný návrat do zajetých kolejí po hektickém létě nebo se připravujete na vrchol sezóny, přejeme Vám do nadcházejících dní plno sil.

Foto: Obec Němčičky

V úvodu aktuálního výtisku zpravodaje zrekapitulujeme dění v obci v uplynulých prázdninových měsících. Během nich se podařilo zrekonstruovat kanalizaci i povrch v ulicích Záhumení a na Haltýři. V době, kdy v ruce držíte toto číslo zpravodaje, by měly být práce v obou lokalitách již ukončeny. Dobrou zprávou je, že se oproti původním plánům podařilo v Záhumení kompletně zrekonstruovat kanalizaci v celé délce opravovaného úseku, a to především za pomoci zdatných zaměstnanců obce a tělovýchovné jednoty. Zdárně byla také dokončena výstavba nové buňky na sklad papíru na sběrném dvoře. Ten je nyní připraven ke kolaudaci, která proběhne do konce roku.

Akcí, která nás čeká v nejbližší době, je kácení vzrostlého smrku na obecním pozemku před domem č. 93. Důvodem je narušování povrchu vozovky a rostoucí nebezpečí pádu stromu. Kácení proběhne za pomoci jeřábu. Smrkové dřevo najde své využití při zastřešování nově vybudovaných čekáren na autobusových zastávkách v obci. Během následujících měsíců potom v obci proběhnou přípravy pro pokládání optického vlákna. Tyto práce měly být zahájeny již v září, za jejich zpoždění se občanům omlouváme.

Nemilou povinností je na tomto místě upozornit na několik opakujících se prohřešků, ke kterým v naší obci dlouhodobě dochází. První z nich se týká často omílané tematiky nakládání s odpadem v domácnostech. Prosíme, aby občané nenechávali svůj netříditelný odpad na sběrných místech v obci. Zde jsou k dispozici pouze kontejnery pro sběr plastu, papíru a plechovek. Jakýkoliv jiný odpad odvázejte prosím svědomitě na sběrný dvůr, který je Vám k dispozici každou sobotu v časech od 8 do 11 a od 12 do 15 hodin.

Provozovatele ubytovacích zařízení v obci vyzýváme, aby poučovali své klienty o dodržování nočního klidu, který platí od 22:00 do 6:00. Budme k sobě vzájemně

Takto probíhaly práce v ulici Záhumení.

ohleduplní a dbejme společně o to, aby se v naší obci příjemně žilo jak místním obyvatelům, tak návštěvníkům.

Nakonec žádáme občany o součinnost při pátrání po neznámém pachateli, který dlouhodobě poškozuje laky vozidel zaparkovaných v obci. V tomto okamžiku bylo poškozeno sedm vozidel, jak místních obyvatel, tak návštěvníků obce. Prosíme občany, kteří by byli svědky podezřelého jednání v této souvislosti, aby své postřehy nahlásili starostovi obce nebo policii.

Zastupitelstvo obce

V letních měsících proběhlo jedno zasedání Zastupitelstva obce, a to 30. června. Na tomto zasedání byla projednána následující témata:

- pronájem tří pozemků u ZD
- financování nákupu nového vozidla pro obec
- schválení závěrečného účtu a účetní závěrky obce Němčičky za rok 2020
- navýšení ceny nájemného u bytu nad obecním úřadem
- finanční dar ve výši 20.000 Kč pro obec postiženou tornádem

Hody 2021

aneb na to dobré se vyplatí počkat

„No co ti budu vykládat, všechno je letos jakýsi opožděný. Marhule dozrály pomalu až na svatů Annu, loňský hody sme slavili až letos, esi to tak bude dál, tož to vinobraní zahájíme tak v listopadě a Vánoce snád' oslavíme zároveň s prvním májem,“ zaznělo v jedné z replik letošní scénky na Zarážení hory. Pravda, na hody jsme si tentokrát museli počkat déle, než jsme zvyklí. Ale jak praví staré dobré pořekadlo: Na dobré věci se vyplatí počkat!

Foto: Magda Blaha a Richard Skoumal

A tak jsme čekali. Čekali jsme dlouhé dva roky, a že jsme se dočkali, se potvrdilo v pátek, 2. července, kdy němčičští siláci úspěšně vztyčili ten nejdůležitější symbol krojových hodů – máju. Pocity radosti a nadšení byly s vynechaným rokem o to intenzivnější. Hodům do karet hrálo také počasí, které se na poslední chvíli umoudřilo, a tak jsme si přes den užívali sluníčka a teplé večery umožnily ženskému osazenstvu vytáhnout letní šaty.

První stárkovský pár letos tvořili
Pavel Čermák a Tereza Slámová.

Medvědí podíl na hladkém průběhu hodů měli kromě zvolených stárků především rodiče, bez jejichž pomoci a podpory by se hody nemohly ani zdaleka uskutečnit. Na tomto místě bych jim všem chtěla vyjádřit obrovskou vděčnost za to, že nás přes hody dokázali podržet a přispěchat, kdykoliv byla potřeba. Jedině tak můžeme společně tyto překrásné tradice udržet stále při životě.

V pomoci se bezpochyby činila také němčičská chasa, která se, k naší radosti, neustále rozrůstá o nové, mladší členy, což věští další nastávající stárky!

Jménem stárků děkuji všem, kdo naše hody navštívili nebo se na ně sebemenším podílem podíleli a vyjádřili nám tak svou podporu, která se letos zdála důležitější než kdy jindy. Upřímně doufám, že už se rok 2020 nebude muset nikdy opakovat a každý první červencový víkend uslyšíme ze sóla tóny dechové hudby.

Tereza Slámová

Součástí pásma v podání FS Krůžek byla i ukázka starodávnej zavádky.

Vyvedené akce motivují místní vinaře k dalším aktivitám

Konec léta v naší obci již tradičně patří vinařům a jejich největší vinařské akci roku – **zarážení hory** a otevřeným sklepům. Zájem návštěvníků je rok od roku větší, potvrzují to koneckonců i neustále se navyšující čísla příchozích. Vinaře zalíbení přespolních v moravské turistice těší, a proto přichází s novými nápady, jak akce a pobyt v naší obci dovést téměř k dokonalosti.

Foto: Richard Skoumal

Páteční program, jehož součástí byla tradiční scénka pojednávající o zarážení hory, navštívilo bez mála 300 návštěvníků. Oproti minulému roku celá akce probíhala ve vnitřních prostorách kulturního domu. „Oproti loňskému roku bylo podstatně chladnější a predikce počasí nebyly příliš optimistické, tak jsme se raději rovnou připravili na variantu, že bude pršet, a přichystali veškerý program vevnitř, což bylo lepší i z organizačních důvodů, především co se týče ozvučení,“ vysvětluje předseda vinařského spolku David Ludín. V kulturním pásmu pokračovaly hned dva folklorní

soubory se svými vystoupeními – místní FS Krůžek a ostravský Soubor lidových písní a tanců Hlubina, a nechyběl ani hudební doprovod v podání němčičských mužáků. O zbytek zábavy se postarala cimbálová muzika Prespolán. Na místě bylo připraveno občerstvení v podobě uzených cigár a klobás, vinný bar plný sedmiček místních vinařů, ale i klasický bar.

Také sobotní otevřené sklepy přilákaly rekordní počet návštěvníků dychtících po dobrém víně a moravské gastronomii. Vstupenek bylo dohromady prodáno 750.

„Polovina lístků byla prodána už v předprodeji, což nám ukázalo, že tento systém a sociální síť opravdu fungují a osvědčují se,“ pochvaluje si Ludín. Letos se všem se zakoupeným lístkem otevřelo hned 16 sklepů. K loňským 15 se letos přidala Markéta Blahová se svými víny pod značkou Zlatovíno, která milovníky vína hostila v penzi-
onu K Babičce.

Nové dřevěné cedule lemuující vinařskou stezku Němčiček konečně nabyly své finální podoby. „V létě jsme na dřevěné rámy instalovali také informační tabule, vinařská stezka je také z části poupravena, zahrnuli jsme no ní totiž nově i subjekt Ovčí terasy, aby návštěvníci na této cyklotrase mohli navštívit všechna turisticky zajímavá místa, kterých je u nás už opravdu hodně. Tyto infotabule jsou také doplněny o QR kódy, takže pokud se někomu text na nich zrovna nechce číst, stačí jej nahrát do svého telefonu, a ten jej přečte za něj,“ nadšeně prezentuje novinku předseda spolku. Jako další si vinaři dávají za cíl zrekonstruovat ukazatele, které turisty navádí na konkrétní místa v naší obci. Lepší označení plánují také v oblasti vinohradů. Jejich vize je označit každou vinici jeho majitelem, aby cizí i místní věděli, komu jaký vinohrad patří.

Už nyní se vinaři připravují na další společenskou událost, kterou bude tradiční Košť svatomartinských vín a husí. Ten letošní proběhne 20. listopadu, tak si datum nezapomeňte zapsat do kalendářů!

-slam-

Tradičnímu zarážení hory bylo svědkem na tři sta diváků.

SLPT Hlubina předvedl tradiční tance z oblastí Slezska a Lašska.

Ohlédnutí za průběhem letní sezóny v podání TJ SPORT Němčičky

Předseda tělovýchovné jednoty Jaroslav Stávek i provozní areálu Renata Podešťová hodnotí uplynulé léto nadmíru pozitivně. Ačkoliv počtem návštěvníků i podmínkami počasí patří letošní plavecká sezóna spíše mezi ty průměrné, s přihlédnutím ke všem omezením a platným opatřením proběhla lépe, než se původně očekávalo. „Protože jsme nevěděli, jaký vliv budou všechny restriktce mít na návštěvníky a jejich chování, byla jsem nakonec překvapená, že návštěvnost byla stejně vysoká jako v jiné obvyklé roky,“ dodává paní Podešťová.

Ani počasí se výrazně nevymykalo oproti minulým prázdninovým měsícům. Červenec přinesl krásné teplé dny, které přímo vyzývaly k příjemnému osvěžení v bazénu. I období dovolených a přetrvávající zájem o cestování v rámci republiky přispěly ke standardní vyšší koncentraci návštěvníků během červencových víkendů. Už s přelomem poloviny prázdnin ale začíná návštěvníků postupně ubývat. „Jak je známo, svatá Anna chladna z rána, a my můžeme říct, že tady to rozhodně platí. Máme to už vypořádáno. Když začíná být v noci zima, chladne potom i voda, navíc se krátí den a návštěvníků ubývá,“ vysvětluje provozní areálu. „Ten efekt je tam viditelný spolehlivě. Stejně tak jako to, že někteří návštěvníci jsou koncem června už koupání i tepla nabažení, a mírné ochlazení potom přivítají a věnují se jiným aktivitám, na které bylo třeba do té doby moc horko.“

Srpnové počasí bývá potom každoroční sázka do loterie, ale vždy je zákonitě slabší než červen.

Ten letošní byl až na jeden horký počáteční týden vesměs deštivý a chladný, posledních deset dní byly teploty vyloženě podprůměrné, přičemž v noci teploty klesaly až na 10-11 stupňů Celsia.

Standardní vývoj počasí zajistil to, že ani v počtech návštěvníků nedocházelo ze dne na den k velkým výkyvům. Pracovníci třeba letos nezažili den, kdy by koupa-

liště bylo vytiženo na maximum, což bývá při jednom tisíci návštěvníků a dochází k tomu jen párkrát za sezónu. Letos byla pravidlem spíše menší ale konstantní návštěvnost, a to třeba i při teplotách kolem 25 stupňů. „Jsou lidé, kteří vyloženě přijdou, protože vyhledávají tu menší návštěvnost a větší klid, bez ohledu na počasí. Chtějí si odpočinout a přivítají to, že koupaliště neprská ve švech,“ popisuje Renata Podešťová. Jaroslav Stávek k tomu dodává:

„Nejvíce návštěvníků jsme tu zažili, když bylo zavřeno koupaliště v Hustopečích. To jsme napočítali 2000 lidí a 400 aut. Tehdy ještě nebylo nové velké parkoviště u vleku, auta parkovala kolem dokola celého areálu i po cestě nahoru na terasy. Ale to už je nějakých 20 let zpátky.“

Evergreenem celého léta jsou soustředění fotbalových týmů, které se do Němčiček sjíždějí z různých koutů celé republiky. Některé skupiny sem jezdí dlouhodobě, například z Mníšku pod Brdy už 12 let nebo z České Třebové dokonce 25. „To jsou takové stálé party lidí. Za ty roky už se jim to u nás osvědčilo. Mají tu ucelený areál se vším, co potřebují. Ubytování, zázemí pro trénink i vyžití ve volném čase. Přestože některé tváře opravdu vidám už pětadvacátým rokem, myslím, mají pořád

mladickou jako tehdy v začátcích, takže je to vždycky velká zábava,“ vypráví pan Stávek.

Zakončením sezóny bývá dnes už tradiční Burčáková zábava s neckyjádou. Letos připadla na 28. srpna. Navzdory velmi chladnému počasí dorazil velký počet návštěvníků, prodalo se přes 500 vstupenek. Vloni sice přilákala akce ještě o něco více lidí, ale oba ročníky jsou v porovnání s minulostí velmi úspěšné. Zasluhu na tom lze určitě částečně připsat hudebnímu doprovodu, který střídavě zajišťovala kapela Na2fáze a cimbálová muzika Kapric z Milotic. Zlatým hřebem akce je půlnoční neckyjáda, na které letos odstartovalo 12 posádek z 15 přihlášených. Potěšitelné je, že místo na stupních vítězů zaujala i čistě němčičská posádka ve složení Filip Vala a Tomáš Sedlařík. Mladí Němčičáci si odnesli druhé místo (a tím pádem i prostor pro zlepšení v příštích letech), ale hlavně nezapomenutelný zážitek. Dodáme pouze, že voda v bazénu měla oné sobotní půlnoci osvěžujících 19 stupňů.

Co se týče každoročních sportovních akcí, vášniví cyklisté museli oželeť tradiční Cyklomaraton i Vinařský triatlon, pro jejichž organizaci nebyl bohužel v letošní letní sezóně prostor. S příchodem školního roku bylo ale v areálu stále živo, jelikož návrat žáků do škol s sebou nesl i pořádání adaptačních kurzů pro první ročníky. V polovině září byl potom sportovní areál cílem tradičního Pochodu světlušek.

Kolektiv zaměstnanců, bez nichž by se žádná sezóna neobešla, přivítal v červnu nového člena. Provoz byl plynulý i díky dostatku brigádníků ve vstupu a občerstvení. Nízký zájem místních mladých pracovníků sil nahradili šikovní přespolní brigádníci z Vrbice nebo Velkých Pavlovic. Za zmínku stojí, že drtivou většinu personálu v občerstvení představovali letos kluci, kteří se ale co do obratnosti nenechali svými kolegyněmi zahanbit.

Do neobvyklé perspektivy staví letošní sezónu Renata Podešťová: „Na letošním létě bylo asi nejzajímavější to, že se vůbec v ničem nevymykalo jiným sezónám a bylo vesměs průměrné.“

O to je tento výrok pravdivější, uvědomíme-li si, v jaké výchozí situaci byla letošní sezóna zahájena, a jak skvěle se s počáteční nejistotou, omezeními a překážkami místní tělovýchovná jednota i sportovní areál vypořádali.

-pol-

INZERCE

**VYŘEŠ SVÁ
POJIŠTĚNÍ
A FINANCE
SE MNOU**

Poskytujeme osobní či firemní poradenství a služby na míru v oblasti pojištění a financí. Jsem tu pro Vás.

Pojištění:
Auto
Majetek
Život
Cesta
Podnikání

Finance:
Stavební spoření
Hypotéky
Úvěry
Investice

Marie Vítová (dříve Kopřivová)
marie.vitova@iallianz.cz
777 693 990

Allianz

Paní Marie Vítová, roz. Kopřivová, nabízí občanům své poradenské služby v oblasti pojištění a financí. Kontaktovat ji můžete také osobně na adrese Němčičky 55.

Vydařené modrohorské putování za burčákem

V sobotu 4. září 2021 se konala již po čtrnácté tradiční modrohorská akce, Krajem vína 2021: Putování za burčákem po Modrých Horách. Všechny obce Modrých Hor tak projížděly četné skupinky nadšených cyklistů i pěších, kteří lačnili po ochutnávce burčáku hned na osmnácti místech. K hojně účasti dopomohlo také slunečné letní počasí, jež bylo pro akci jako dělané.

Foto: Tereza Slámová

Putování odstartovalo klouzavě mezi devátou a desátou hodinou dopolední z nádvoří Sokolovny ve Velkých Pavlovicích, kde probíhal i hlavní prodej vstupenek. Účastníci putování se však na startu dlouho nezdržovali a rychle se vydali na cestu – na každém stanovišti dostali razítko s ochutnávkou burčáku a mohli tak vyhrát některou z cen. Výherci se losovali odpoledne na stejném místě, kde celá akce započala.

Na Putování za burčákem navázal odpolední doprovodný program v cíli a také pak i dlouho do noci na razítkovacích místech v jednotlivých vinařstvích. Návštěvníci tak v tento den mohli ochutnat skvělý burčák v každé z pěti modrohorských obcí, ve Velkých Pavlovicích, Vrbici, Kobylí, Bořeticích a Němčičkách, ale také si v cíli vybrat na ochutnání z bezmála 270 vín z certifikované soutěže 30 vín Modrých Hor za doprovodu cimbálové muziky Lašar z Velkých Pavlovic. Vynikající regionální jídlo a ná-

poje přichystalo velkopavlovické Ekocentrum Trkmanka, svými chuťovkami a specialitami zazářila také Alaadinova farma z Bořetic. Nálada skvělá, počasí výborné, účastníci ukázněni a usměvaví, jídla i tekutiny dosti, akce se určitě vydařila. Těšíme se na další ročník přesně za rok a to v sobotu 3. září 2022.

Děkujeme všem domácím i přespolním návštěvníkům za letošní účast, dále pak partnerům akce - Vinařský fond, Vinium Velké Pavlovice, Vinařství Zborovský Velké Pavlovice a Nadace Partnerství. Velké díky také patří tetičkám z kobylského muzea a vinařům na razítkovacích místech, městu Velké Pavlovice i ostatním modrohorským obcím za skvělou spolupráci.

za Svazek obcí Modré Hory
David Ludín & Lukáš Stávek

O vinařské besídce v Němčičkách

Letos je tomu 90 let, kdy se vinaři z Němčiček poprvé ve své historii spojili do profesního sdružení. Bylo to v době, kdy moravské vinařství zažívalo snad nejhlubší krizi ve své existenci, tedy v tom smyslu, že rozloha vinohradů nejen v Němčičkách klesla na absolutní minimum a dohromady na celé Moravě vinice tvořily ani ne čtyři tisíce hektarů. Tento stav byl důsledkem předchozí krize, která nastala kolem roku 1890, kdy se na moravských vinicích objevil révokaz a révu začala likvidovat i peronospora. Díky tomu se tempo úbytku vinohradů na Moravě, kterých tehdy bylo asi 12 tisíc hektarů (v roce 1785 jejich rozloha dosahovala asi 30 tisíc hektarů), ještě zrychlilo.

O zpomalení expanze škůdců se zasloužilo zakládání révových školek, mimo jiné i té v Pavlovicích, založené v roce 1901. Školky pěstovaly sazenice na tzv. amerických podnožích, které dokázaly neduhům révy moderní doby vzdorovat. První štěpovaný vinohrad v Němčičkách, na tzv. Přídankách, založil v roce 1903 Václav Bystřický.

Do boje za záchranu vinohradů vstoupila také osvěta mezi vinaři. První enologickou přednášku v Němčičkách uspořádal vinařský buditel a zakladatel pavlovické vinařské školky A. V. Horňanský v roce 1910. Bylo to rok před tím, než se v Němčičkách se 115 hektary vinic poprvé objevil révokaz. V důsledku jeho šíření se na doporučení pavlovické vinařské školky začal v Němčičkách namísto tradičního Muškatele, tedy Veltlínského zeleného, vysazovat Cynfál, čili Sylvánské zelené a velkou podporu na rozdíl od starších neštěpovaných odrůd měla výsadba obou Ryzlinků, Tramínu, bílého i červeného Burgundského a Svatovavříneckého. Jak ale kronikář obce podotkl, konzervativní povaha mnoha vinařů nebyla novotám příliš vstřícná. Přesto odborný časopis Vinař-

ský obzor (vydával v Pavlovicích A. V. Horňanský) začali od jeho druhého ročníku v roce 1908 odebírat v Němčičkách čtyři vinaři - starosta Antonín Benda, František Kopřiva, Václav Bystřický a František Prokeš.

V režii moravského zemského vinařského spolku se v období do vypuknutí první světové války uskutečnilo v Němčičkách několik přednášek i praktických kurzů z vinohradnictví i sklepního hospodářství, jejichž posluchači byli mimo jiné k účasti (nevíme, zda placené či zdarma) motivováni vinařskými noži, které dostali jako dárek. Obrodný proces vinařství však v praxi ani po skončení války v roce 1918 nenastal, ba naopak všeobecný úpadek pokračoval. A to navzdory snahám tzv. vinařských besídek, které jako zájmové spolky byly zakládány v mnoha obcích pod patronací zemského vinařského spolku.

Velkou motivací zakládání besídek bylo i to, že pro své členy organizovaly jednotný, ekonomicky výhodný, nákup všech výrobních prostředků pro viniční i sklepní práce, počínaje od sazenic, přes modrou skalici, která ve formě postřiku byla tehdy jedinou zbraní v rukou vinařů vůči neduhům révy, až po vinařské lisy.

Zeno Čižmář Skalický

Když se práce stane koníčkem

Udržovat se neustále v kondici, zdravě se stravovat, cvičit a pracovat na sobě je běh na dlouhou trať, na kterou se dobrovolně rozhodně nevydá každý. Petra Prokešová si tuto cestu zvolila už před několika lety. To, že si vede velice dobře, potvrdila i účast na Mezinárodním mistrovství ČR v naturální kulturistice, ve kterém se umístila na 3. místě. Zdravé a silné tělo však nechce jen pro sebe. Toho samého se snaží docílit i u svých klientů.

Kde se vzal tvůj zájem o zdravý životní styl?

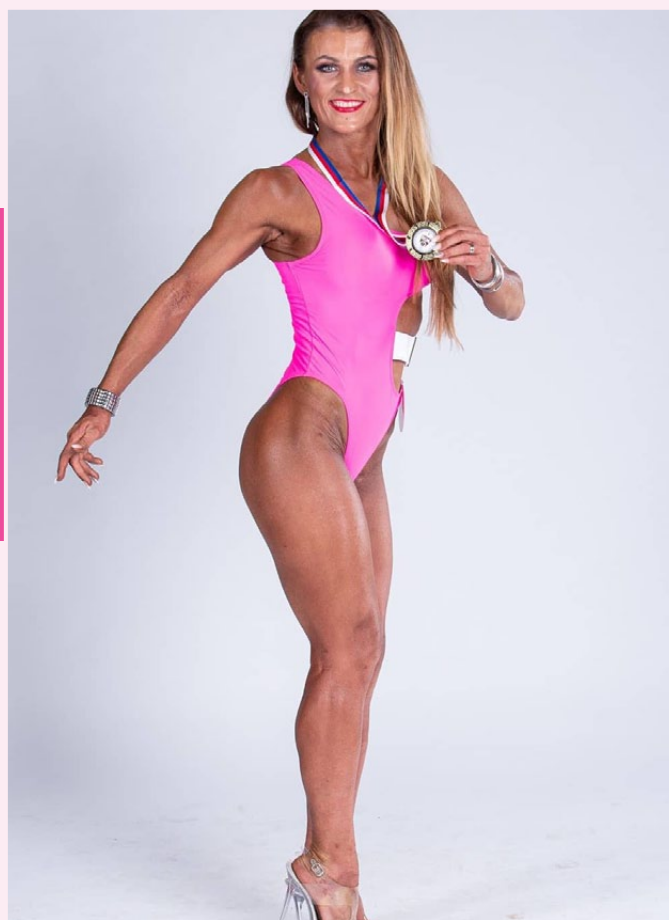
Cvičení jsem se začala věnovat asi už v 16 letech, tehdy to ještě nebylo na profesionální úrovni, spíš mě to jen bavilo, chodila jsem pravidelně třeba na aerobik. Jednoho dne mě ale napadlo, že by mě bavilo stát i na druhé straně, před těmi lidmi.

Kdy se tedy stalo, že tě předcvičování ostatním začalo živit?

K tomu došlo vlastně až po dětech. Po porodu jsem cvičila s tím, že chci svoje tělo vrátit zpátky do normálu,

Skupinové lekce Studia 1 probíhají každý týden v Bořeticích, Pavlovicích, Bílovicích i Němčičkách.

Petra si z první soutěže odvezla hned bronzovou medaili.

a do toho jsem hledala nějakou práci k mateřské dovolené. Dostala jsem možnost cvičit ve Studiu 1 u Katky Kosíkové, za kterou jsem zaskakovala, a k tomu jsem si udělala lektorský kurz.

Je možné si tě zvolit také jako osobní trenérku?

Určitě ano. Mám klientky, které nemají rády cvičení v kolektivu, mají třeba nějaké bloky, nebo zkrátka potřebují individuální přístup, takže chodí za mnou. Zaměříme se přesně na to, co ten člověk potřebuje a podle toho vymyslíme tréninky. Je pravda, že je tento osobní způsob leckdy i účinnější a rychleji viditelnější než u těch, kteří chodí pouze na skupinové lekce.

Jaké jsou na cvičení s tebou ohlasy?

Všímám si, že se mi lidé na lekce nebo tréninky vrací a jde vidět, že jsou sami se sebou spokojeni, že dělají nějaké pokroky, což mně osobně pak dělá tu největší radost. Takže ta práce je pak o to větším koníčkem.

V jejím snažení fandí Petře celá její rodina.

Kromě toho, že si s tebou mohou lidi zacvičit, se k tobě mohou přijít také zrelaxovat na masáž. K tomu ses dostala jak?

Protože jsem už nějaké dva nebo tři roky cvičila a zabírala se tělem, tak mě to k tomu tak nějak přirozeně dovedlo. Taky jsem chtěla ženám pomoci i jiným způsobem. Původně jsem u cvičení chtěla dělat lymfatické masáže, jenomže když si člověk chce udělat kurz na lymfu, musí splnit rekvalifikační kurz na masáže obecně, tak jsem si ho udělala.

Tento rok ses zúčastnila soutěže Bikini fitness. Co tě k tomu přimělo?

Hodně klientek se mě ptá i na stravu, a protože mě tato oblast také zajímá, vydala jsem se na jeden workshop ohledně výživy do Brna. Slečna, která nám tam přednášela, byla mistryně v Bikini Fitness, a ta mě určitým způsobem nakopla k tomu to zkusit, protože ve mně viděla jakýsi potenciál. Sice se mi ta myšlenka líbila, ale věděla jsem, že to s dvěma dětmi nebude nic snadného.

Nakonec jsi do toho ale šla.

Ano, začala jsem se chystat na podzim roku 2019, ale protože přišla pandemie, nemohla jsem se jarního kola, na které jsem se připravovala, zúčastnit, protože bylo zrušeno. Pak jsem se začala chystat znova v srpnu, s tím, že další termín měl být v říjnu roku 2020, ten ale kvůli zhoršující se epidemiologické situaci opět zrušili, což už začalo být docela stresující. Ono to totiž není jen o tom, že si člověk párkrát zacvičí, ale hlavně je to velké odříkání v mnoha oblastech.

Co přesně se na soutěži hodnotí?

Každá kategorie má nějaká svoje kritéria, která musí být dodržena. Některá kategorie dovoluje six-pack, jinde

být nesmí, někde se zaměřují na svaly na zádech, jinde na vyrýsovaný zadek... Hodně je to ale o tom, kdo sedí v porotě, protože sice můžeš splňovat veškerá kritéria soutěže, ale zrovna nemusíš být něčí typ. Zkrátka jde o celkový vzhled, ne pouze o svaly.

Jak celá soutěž nakonec dopadla?

Dopadlo to velice dobře, protože z každé kategorie jsem dovezla 3. místo, mám teda doma tři poháry. Jsem šťastná, že to tak dopadlo, a ten rok a půl usilovné práce se vyplatil.

Stačil ti tento výsledek, nebo tě naopak namotivoval k tomu vyzkoušet další soutěž?

Už jsem zase v přípravě, teď se chystám na podzimní kolo Mezinárodního mistrovství ČR v naturální kulturistice v Českých Budějovicích, což je můj rodný kraj, takže jsem neváhala. A protože jsem se umístila na prvních příčkách, můžu se přihlásit i na evropskou soutěž, která se letos bude konat v Karlových Varech, takže když všechno dobře dopadne, půjdu to zkusit i tam. Republiková soutěž je plánovaná na říjen, ta evropská na listopad.

Přejeme tedy Petře hodně sil a vytrvalosti, ať i nadcházející soutěže dopadnou stejně tak dobře, jako ta první!

-slam-

Na soutěži se hodnotí celkový vzhled. Součástí je tedy i makeup a dobře padnoucí plavky.

Život v Domovince

se po náročném roce vrací do starých kolejí

Foto: Tereza Slámová

V červnu oslavila první rok v nové funkci ředitelka Domovinky, paní Mgr. Silvie Slezáková. Při této příležitosti nám poskytla rozhovor, ve kterém se ohlíží za svými prvními dojmy z nového prostředí i za náročným kovidovým obdobím a pochvaluje si rodinnou atmosféru panující v sociálním zařízení Domovinka Němčičky o.p.s.

Paní ředitelko, vy máte tedy za sebou už více než jeden rok působení v této instituci. Jak se vám tady líbí?

„Líbí se mi tu určitě hodně. Už když mě správní rada zvolila do funkce, byla jsem nadšená. Dříve jsem pracovala ve velkých zařízeních jako sociálních pracovník, ale postupně to přestalo být pro mě. Nabídlo se mi toto malinké zařízení, kde je to velmi domácké, takže je to příjemná změna, se kterou jsem spokojená. Navíc dosud jsem vždycky byla čistě sociální pracovníce. Ta úloha ředitelky k tomu přibyla až teď. Proto byl nástup do této funkce takový pozvolný, nevěděla jsem, do čeho jdu. K té sociální práci se připojila spousta nové zodpovědnosti a nových povinností.“

Co mezi ně například patří?

„Je to třeba výběr nových zaměstnanců, plánování směn, nebo jednání s úřady i s obcemi. To mám naštěstí teď relativně zjednodušené, protože Městský úřad Hustopeče obce sjednotil, vybírá od nich pravidelně nějakou částku a potom rozděljuje dotace sociálním zařízením podle potřeby. Dřív chodily finanční příspěvky od obcí jednorázově a pro každou obec se dělalo vyúčtování zvlášť. Teď se vše vyúčtovává pouze sociálnímu odboru a je to pro nás jednodušší.“

Takže si se všemi novými úkoly poradíte.

„Dnes už ano. Navíc mám na úřadě skvělou paní účetní, Martinku Čermákovou, která poradí, když potřebuji. V březnu jsem třeba měla svůj první audit a poprali jsme se s tím. Martina na obci je výborná a má potřebné zkušenosti. Postupně se snažím přebírat od ní ty drobné úkoly, na které si troufnu i sama.“

Velkou zkouškou pro vás muselo být i šíření kovidu. Zvládnout tak náročné období hned první rok ve funkci si dokáže jen málokdo představit. Jak se na tu situaci díváte zpětně?

„Bylo to hlavně nečekané, i když bohužel nešlo počítat s tím, že se to našemu zařízení vyhne. V prosinci to nabralo rychlý spád. Přes Vánoce si rodiny vzaly své příbuzné domů, a když jsme se po svátcích všichni vrátili, u prvních dvou uživatelů vyšel pozitivní test. Rouškami jsme chráněni byli, navíc se u nás začalo pravidelně testovat už od listopadu, ale přesto jsme se viru nevyhnuli. Stěry na PCR udělali okamžitě nám všem, a nakonec byli pozitivní všichni uživatelé zařízení. Příznaky byly velmi individuální. Někdo neměl opravdu skoro žádné a někdo bohužel potom musel i na tu plicní ventilaci. Několik uživatelů potom v nemocnici zemřelo.“

Jak se pak změnil provoz Domovinky?

„Do 18. ledna jsme měli karanténu, nikdo nesměl pryč. Návštěvy po tu dobu neprobíhaly. Komunikace s břevlanskou hygienou byla trochu chaotická, ale když přišla kontrola, neshledala z naší strany žádné pochybení. Dodržovali jsme opravdu vše, naštěstí ani rodiny klientů neměly stížnosti a přijaly tu situaci s pochopením.“

Od té doby ale naštěstí už uplynulo hodně vody. Co se týče osazenstva i každodenního provozu, jak je na tom Domovinka dnes?

„Momentálně je kapacita naplněná, obsazených je všech dvanáct lůžek. Po zimě zájem zase rostl a přes prázdniny už jsem musela vyloženě zájemce odmítat. A ještě do října jsme obsazení. Jinak poskytujeme jak dočasnou péči, tak i trvalou. Navíc teď tu mám i paní ze zničeného hodonínského S-Centra. Měla jsem zrovna volné lůžko, když bylo potřeba, tak jsem ho nabídla. Den tady začíná kolem šesté ráno, když noční směna kontroluje na pokojích a chystá snídani. V sedm se předává služba, probíhá ranní hygiena a od osmi se podává se snídaně. Sotva se uklidí po snídani, je potřeba vyjet pro obědy do hustopečské nemocnice. Tam nám umožní brát třeba i diabetickou stravu nebo nějaké odlehčenější varianty podle individuálních potřeb uživatelů. Po obědě obvykle přichází návštěvníci za svými příbuznými.“

Probíhají i nějaké aktivity?

„Rozhodně, pečovatelky se klientům věnují, povídají si, někdy hrají hry nebo je jinak aktivizují. Chodila sem třeba

i studentka na praxi, nosila s sebou kytaru a s klienty, kteří měli zájem, probírala i náboženská témata. Já jsem zase s sebou brala děti, protože i to je pro seniory někdy zpestření. Nebo jsme tady měli koťátka, to je příjemné i pro uživatele upoutané na lůžku, když aspoň dotekem vnímají něco nového.“

Máte už nějaké plány, na co byste se chtěla zaměřit do budoucna?

„Po kovidovém období naštěstí zase začíná všechno ožít, takže bych chtěla například vrátit pravidelné návštěvy dětí z místní školy a školky. Jinak je pro mě zásadní hlavně udržet ten kolektiv, který tu je. Pečovatelky jsou už sešlapané. Většinu rozhodnutí s nimi nejčastěji probírám, a naopak ráda přijmu jakékoliv podněty nebo nápady z jejich strany. Stížnost jsme tu naštěstí zatím neměli ani jednou, a to ani od klientů nebo jejich rodin. Třeba v tom velkém zařízení, kde jsem pracovala předtím, přicházely občas stížnosti na spolubydlící v pokoji nebo na jídlo. Tady naštěstí všem chutná. Spolupráce s obcí je taky výborná, běžné provozní věci vyřešíme většinou ihned s panem starostou. Když se něco porouchá, ať už on nebo i místní šikovní řemeslníci jsou ochotní přijet a pomoci nám.“

Paní ředitelce a celému osazenstvu zařízení přejeme, ať se jim v Domovince výborně daří i do dalších let.

-pol-

Jak nakupovali naši předkové

Kdykoli v současnosti potřebujeme nakoupit základní potraviny a některé potřeby pro domácnost, obracíme svoje kroky do místního obchodu, který patří Spotřebnímu družstvu Jednota. To má svoje ředitelství v Mikulově. Velikost prodejen a množství sortimentu je v jednotlivých obcích přizpůsobeno počtu obyvatel dané obce. Přestože se v našem obchodě setkáváme s ochotnými a vstřícnými prodáváčkami, zajíždíme občas do větších prodejen Jednoty, a to ve Velkých Pavlovicích, Kobylí, Hustopečích, někdy i do největší prodejny z okolí v Rakvicích.

Možná si při pohledu na dnešní moderní budovy prodejen Jednoty položíme otázku, jak nakupovali naši předkové. Nakupovali také, ale ne jako my. Jednak nebylo tolik finančních prostředků, hlavně ale většinu základních potravin si každá rodina dokázala vyrobit sama. Co si nevyrobila, pro to si jako dnes zašla do obchodu. Jenže v obchodech nebyl výběr dnešního zboží, protože je lidé prostě nepotřebovali. Dnes se zeptáme, co koupit na chleba? Máslo, sýr, salám, paštiky a na co ještě máme chuť. Také je tam mouka, cukr, sůl a další potřeby do kuchyně.

Pokud najdete starou fotografii němčičských obchodů, uvidíte obyčejné vesnické stavení, bez výlohy, ale hlavně bez velkého výběru zboží. Mouku bychom tam hledali marně. Mouku měl každý svoji. Když ne, pořídil ji u sousedů výměnou za svoji práci.

Tady se jistě zeptá mladý průzkumník (MP): „A kde vzali mouku sousedé?“

Odpoví mu starší pamětník (SP): „No přece ve mlýně v Bořeticích, v Pavlovicích nebo v Boleradicích.“

MP se zeptá: „Kdo tam tu mouku vyráběl?“

SP: „Mlynář.“

MP: „Ale z čeho?“

SP: „No přece ze zrna, z obilí.“

MP: „A kde vzal mlynář obilí?“

SP: „Nikde je nevzal. Každý hospodář si obilí vypěstoval na svém poli sám. To obilí sklídl, vymlátil z něho zrna, zrna uložil doma a podle potřeby nějaký pytel zavezl do mlýna, aby mu mlynář namlel mouku hrubou nebo hladkou, případně kroupy. Mouku doma uložil do komory tak, aby neprovlhla, aby k ní nemohli červi a jiná škodná.“

MP: „A to si hospodář nechal pomlet všechno zrna?“

SP: „Nenechal, protože by se mu mouka ve velkém množství kazila. Když byla mouka doma, přišla ke slovu hospodyně. Tedy nejen ke slovu, ale hlavně k práci. Z mouky musela napéct buchty a udělat chleba. Že

jsem zapomněl na rohlíky? Nezapomněl, protože žádné rohlíky na vesnickém stole nebyly. Kdo chtěl rohlík, zašel si pěšky Kolmarama na jarmak do Hustopečí. Aby nešel jenom tak, koupil tam děckám také nějaký špalek. Bylo to sladké a voňavé cukroví, které mezi zuby dost dlouho vydrželo. Byl to prostě tvrdý špalek, navíc barevný. Takže jsme bez rohlíků. Kdo by taky kvůli rohlíkům každý týden vážil pěšky cestu do Hustopečí. (Mladý průzkumníku, na auto a autobus se neptej, protože žádný znečišťovač životního prostředí nebyl.)“

MP: „Tak co jiného k jídlu?“

SP: „No přece chleba. A co na chleba? Trnky (povidla), sádlo, no ... to by asi tak bylo všecko. Občas ještě kačení nebo husí sádlo smíchané s rozmačkanými játry. To už ale bylo dost sváteční jídlo.“

MP: „Něeéni toho nějak málo?“

SP: „Tak sis udělal ze staršího chleba topinku a potřel ju česnekem, aspoň tě netrápily hlísty.“

MP: „A mělisme doma chleba, nebo ho bylo potřeba it koupit do obchodu?“

SP: „Co ses zbláznil? V žádném obchodě se chleba neprodával, teda na dědině né. Chleba si hospodyňka upekla sama.“

MP: „A kde, ve sporáku?“

SP: „Ále coby, ten se pekl v peci.“

MP: „To měl každej pec?“

SP: „No skoro každej. A kdo neměl pec, šel k pekařovi. No vlastně, k pekařovi šli i ti, co pec měli, protože u pekaře to bylo jednodušší, nebylo s tím moc práce kvůli jednomu chlebu.“

MP: „A jak to bylo u pekaře?“

SP: „To si řekneme zase příště. Podíváme se, jak to bylo u mistra pekařského, u pana Rapoucha.“

Jaroslav Slezák

Stoletá historie sboru dobrovolných hasičů v Němčičkách

Pochmurná atmosféra loňského pandemického roku bohužel zapříčinila, že se do pozadí odsunulo výročí jedné významné události, jejíž oslava či alespoň připomenutí je pro náš zpravodaj téměř otázkou cti. V roce 2020, přesně tedy 10. května, uplynulo neuvěřitelných sto let od založení místního sboru dobrovolných hasičů. O jeho historii, vrcholech i pádech nám s přispěním pana kronikáře vypráví pan Martin Šlancar.

K založení sboru došlo v roce 1920 na popud němčičských dobrovolníků s přispěním tehdejšího náčelníka hustopečské župy. V porovnání s okolními obcemi se němčičští pustili do zakládání vlastního sboru až relativně pozdě (ve Velkých Pavlovicích například dobrovolní hasiči působili již od roku 1890, v Boleradicích od 1897). Příčinou byl pravděpodobně fakt, že spolková činnost celkově nebyla v Němčičkách nijak rozvinutá. „Když se vrátíme o dvě století nazpátek, po třicetileté válce tady bylo 92 baráků a z toho bylo 87 podsedníků (dnes by se řeklo živnostníků), z nich bylo potom 78 vinařů. Zbytek byli kováři, stolaři, zedníci, tesaři, holiči a prodavači. Ale vesměs každý tu dělal na svém. V Bořeticích i Pavlovicích byly svobodné dvory, takže tam se naopak dělalo na panském. Takže tady byli prakticky lidé, kteří od samého začátku dělali pro sebe, měli propachtované pozemky, byli na to zvyklí a ty spolky se potom nijak netvořily,” vysvětluje pan Šlancar.

Když potom přišla myšlenka založit vlastní hasičský sbor, vznikl přípravný výbor a začalo se pracovat. Z té doby pocházel i původní hasičský deník, který se bohužel nedochoval. V obecní kronice lze ale dohledat zápis o tom, že obec daruje bezúplatně na věčné časy pozemek pod kostelem na výstavbu požární zbrojnice. Ta se postavila svépomocí, práce byly zahájeny v roce 1928 a podílelo se na nich prvních 19 činných a 39 přispívajících členů. Materiály se zajišťovaly přímo od přispěvatelů, část darovala obec.

Ještě před zahájením výstavby hasičky koupili hasiči ruční čtyřkolovou stříkačku z Hasičských závodů v Čechách pod Kosířem u Prostějova. Ta se dočkala i vysvě-

cení, a než našla své místo v nové zbrojnici, přečkávala ve farní stodole. Ve svém článku o hasičích otištěném ve zpravodaji v roce 1999 popisuje počátky činnosti hasičů pan Jaroslav Slezák: „Hlavní jejich náplní samozřejmě bylo chránit majetek spoluobčanů před požáry. Představme si situaci v té době: některá stavení měla ještě doškovou střechu, na všech půdách a ve stodolách bylo plno slámy, hospodářské přístavby byly nejvíce dřevěné, topilo se přímým ohněm v kamnech, svítilo se často svíčkou nebo petrolejkou. To všechno znamenalo, že požár byl častým, i když nevídaným hostem [...] Pokud museli hasiči zasahovat při požárech, byla jejich činnost sice usilovná, ale vzhledem k malému výkonu stříkačky a k nedostatku vody ne vždy dost účinná.” Přesto místní sbor úspěšně bojoval s četnými požáry jak v Němčičkách, tak v okolních obcích.

První období velkých úspěchů němčičských hasičů skončilo náhle v roce 1940, kdy se protektorátním zákonem zrušila Česká i Moravská hasičská jednota a podle německého vzoru vznikla jednotná požární ochrana, ve které ale dál sloužili místní hasiči, muži ročníku 21, kteří tak nemuseli být nasazení do Německa. Po roce 1945 byl sbor obnoven, mužstvo bylo doplněno o další členy a vzniklo i početné ženské družstvo s patnácti členkami. Obě družstva cvičila a fungovala během celých padesátých let až do roku 1963, kdy bylo ženské družstvo rozpuštěno, jelikož se většina členek provdala, část i odstěhovala do okolních obcí.

K zásahům dál sloužila koňská stříkačka, se kterou se naposledy hasilo v roce 1968 u Peloušků. Martin Šlancar vysvětluje, co se s ní dělo, když němčičským hasičům

dosloužila: „Musela jít ze zbrojnice ven, takže se dala uskladnit u Františka Buchtý ve stodole a obec dávala ročně sto korun za uskladnění. Potom stávala u obecní pastoušky a jednou byla vypůjčená do Divák. Oni ji sice měli vrátit nazpátek, ale zůstala tam a domluvilo se, že bude vystavená na záměčku. Ale tam dneska není, takže buď už je zničená, nebo ji má ještě někdo z Diváčků schovanou ve stodole.”

Po požáru u Peloušků si místní hasiče zavolali na obecní úřad, tehdy sídlil společně se spořitelnou v bývalé obecní pastoušce v domě č. 3. Tam se tehdy sešli všichni, kdo měli zájem na zachování činnosti a sbor jako by nabral druhý dech: „Začlo se dělat od píky podle tehdejších směrnic, měli jsme tehdy různá školení, tam jsem získal hodně informací. Taky jsme vyjeli na soutěže, i když hasičské auto tehdy vlastně ještě nebylo. Takže se třeba jelo na soutěž do Šitbořic, vzal se traktor, tam se vezl řidič a dva další, kdo mohl vzal trabanta, tam byli čtyři. Na soutěž je potřeba devět členů, tak se dva vypůjčili z jiného sboru, aby se mohlo soutěžit”. A taky že se soutěžilo, navíc s nezanedbatelnými úspěchy jak celého družstva, tak jednotlivců. Zářným příkladem může být čtvrté místo obhájené panem Šlancarem při výstupu s požárním žebříkem v Pohořelicích v roce 1976, nebo téhož roku první místo na krajském přeboru v Březolupech, které tehdy ještě za dorost vybojoval pan Jan Šubík. Mezi lety 1986 a 1988 potom Martin Šlancar spolu s Jiřím Novotným absolvovali dálkově Ústřední požární školu v Bílých Poličanech, což byl nejvyšší možný stupeň vzdělání pro dobrovolné hasiče.

V roce 1970 oslavil sbor výročí 50 let od svého založení, o čtyři léta později se němčičští pustili do přestavby požární zbrojnice a do výbavy se za šrotovou cenu pořídil vůz M461 v neuspokojivém technickém stavu, o jehož zprovoznění se zasloužili sami dobrovolní hasiči.

Trable s uvedením auta do stavu, ve kterém by prošlo technickou kontrolou, má Martin Šlancar v živé paměti: „V techničáku byla uvedená spotřeba 18 litrů, přitom v realu to žralo 30. Byli jsme tehdy dokonce obviněni, že palivo snad krademe. To bylo naštěstí jednoduché vyvrátit. Do auta se natankovala plná nádrž, jelo se na soutěž do Lanžhota a zpátky, a když jsme se vrátili, vzal se kanystr a lilo se do nádrže. Hned bylo vidět, kolik tam padlo. Další vtíp byl v tom, že auto mělo světle zelenou hráškovou barvu, ale na inspektorátě nám nepovolili auto přelakovat na červenou, barva musela zůstat taková, jak bylo uvedeno v techničáku. Takže němčičští

hasiči jezdili sedm nebo osm let v autě hráškově zelené barvy, aby se dostalo zákonu.”

Tato úspěšná éra němčičského sboru hasičů postupně vyhasla po roce 1989.

Požární sport v Česku přešel na systém pravidel CTIF, která byla platná i v mezinárodních soutěžích, a která místním hasičům účast na soutěžích zkomplikovala. Na činnosti sboru se podepsal i nedostatek spolupráce ze strany obce. V roce 1999 bylo na nějakou dobu úspěšně obnoveno alespoň družstvo dorostu, kde figurovalo na deset mladých členů a třináct původních zkušených hasičů.

Na dlouhou dobu potom v nečinnost upadlo jak soutěžní družstvo, tak zásahová jednotka. Kamenem úrazu bylo neorganizované zasahování tehdejšího zastupitelstva do fungování sboru. Prostory požární zbrojnice začala počátkem nového milénia obec využívat jako pouhé skladiště pro své potřeby. S veškerými dokumenty a uskladněnými dobovými materiály se zacházelo bez respektu, jaký si zasloužily. Dnes uchovává pan Šlancar ve svém osobním archivu pouze zlomek těchto dokumentů, které se povedlo zachránit. Veškeré původní vybavení místních hasičů, především různé typy stříkaček, byly bez jakéhokoliv řádu a dohledu propůjčovány vedením obce k různým potřebám jak okolním obcím, tak místním organizacím i jednotlivcům, přičemž většina z nich je dnes už dávno ztracených a nedohledatelných. V roce devadesát obec také odprodala téměř nový hasičský vůz Avia, který připadl němčičským hasičům při rozdělování JZD Rovnost Velké Pavlovice.

Ačkoliv zásahová jednotka byla tehdejším zastupitelstvem zrušena, sbor posledních dvacet let dál existuje jako zájmové sdružení, byť s minimálním počtem členů. V loňském roce, symbolických sto let po založení sboru, se konečně vydařilo jeho činnost znovu zahájit. Obnovený sbor je sice teprve na začátku svého působení a jeho nové členy čeká řádná porce ustanovování, zařizování a vybavování, o jeho činnosti se toho ale lze již teď spoustu zajímavého dozvědět. Právě toto téma bude náplní rozhovoru s panem Miroslavem Prchalem, který naleznete v následujícím čísle Němčičského čtení.

Stoletou historií sboru dobrovolných hasičů čtenáře provedl pan Martin Šlancar, za jehož pozoruhodné postřehy mu upřímně děkujeme.

-pol-

Periodický tisk územního samosprávného celku.
Vydává: Obec Němčičky, Němčičky 221,
PSČ 691 07, IČ 283401, tel.: 774 419 835,
e-mail: nemcicky@nemcicky.cz

Šéfredaktor: Kateřina Poláčková,
e-mail: cteni@nemcicky.cz

Vydáno v Němčičkách v září 2021,
285 výtisků, výtisk 30 Kč (pro občany obce jeden
výtisk do domu zdarma). Vychází čtyřikrát ročně.

Registrační číslo MK ČR E 11711.

Uzávěrka příštího čísla je 7. prosince 2021.

Grafické zpracování, předtisková příprava a tisk
NOVÁ REKLAMA